

LBRIS

We know
books

JULIA QUINN
ȘI
SHONDA RHIMES

REGINA CHARLOTTE

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Charlotte

Essex, Anglia

London Road

8 septembrie 1761

Ca orice membru din aristocrația germană, și prințesa Sophia Charlotte de Mecklenburg-Strelitz avea o mulțime de nume. Sophia după bunica din partea mamei, Sophia Albertine de Erbach-Erbach, contesă din naștere și ducesă prin căsătorie. Charlotte după tatăl ei, Charles Louis Frederick de Mecklenburg-Strelitz, un al doilea fiu al familiei, trecut în lumea celor drepti înainte de a deveni cap al familiei. Mai erau nenumăratele și diferitele moșii și proprietăți cu câte două nume care făceau parte din moștenirea ei. Mecklenburg-Strelitz și Erbach-Erbach, desigur, dar și Saxe-Hildburghausen, Schwarzburg-Sondershausen și, dacă voiai să te întorci cu mult în timp, Waldeck-Eisenberg.

Îi plăceau toate numele pe care le avea și era mândră de fiecare în parte, dar cel mai mult îi plăcea Lottie.

Lottie. Era cel mai simplu, dar nu de aceea îi plăcea. La urma urmei, rareori avea gusturi simple. Îi plăceau perucile înalte și rochiile grandioase și era convinsă că nimeni din familie nu aprecia complexitatea muzicii sau arta în aceeași măsură ca ea.

Ea nu era o ființă simplă.

Nicidecum.

Dar îi plăcea să i se spună Lottie. Îi plăcea pentru că aproape ni-
meni nu folosea acest nume. Trebuia să o *cunoști* ca să-i spui Lottie.

Trebuia să știi, de exemplu, că desertul pe care îl prefera primă-
vara era tarta cu zmeură și caise, și iarna – ștrudelul cu mere. Avea
o slăbiciune pentru fructe și dulciuri, iar orice dulce făcut din fructe
era un mare favorit pentru ea.

Oamenii care îi spuneau Lottie știau și că, în copilărie, îi plăcea
să înoate în lacul de lângă casă (atunci când era destul de cald afară,
lucru care se întâmpla rareori). Mai știau și că, atunci când mama îi
interzisese acest obicei (afirmând că Charlotte era prea mare pentru
o asemenea frivolitate), Charlotte nu mai vorbise cu ea trei săptă-
mâni. Căzuseră la pace abia după ce Charlotte scrisese un docu-
ment legal, surprinzător de amănunțit, în care sublinia drepturile
și responsabilitățile tuturor celor implicați în poveste. Mama nu se
lăsase convinsă imediat de argumentele lui Charlotte, dar fratele ei
mai mare, Adolphus, intervenise. Charlotte fusese convingătoare,
spusese el. Dăduse dovadă de logică și de inteligență și trebuia răs-
plătită pentru asta.

Adolphus îi inventase numele de alint Lottie. Iată adevăratul mo-
tiv pentru care era numele ei preferat. I-l pusese fratele ei preferat.

Pardon, *fostul ei frate preferat*.

– Zici că ai fi o statuie, spuse Adolphus, zâmbind de parcă
Charlotte nu și-ar fi petrecut ultimele trei săptămâni implorându-l
să nu o mărite cu un străin.

Charlotte își dorea să nu-l bage în seamă. Nimic nu i-ar fi plăcut
mai mult decât să nu mai vorbească cu el tot restul vieții, dar înțe-
legea și ea inutilitatea unei asemenea încăpățănări. În plus, se aflau
într-o trăsură undeva în sud-estul Angliei și mai aveau de străbă-
tut un drum lung, aproape la fel de lung pe cât distanța parcursă
până acum.

Era plictisită și furioasă, niciodată o combinație prea bună.

– Statuile sunt opere de artă, spuse ea cu răceală. Arta este
frumoasă.

Remarca îl făcu pe fratele ei să schițeze un zâmbet.

– Arta poate fi ceva frumos de privit, spuse el întrucâtva amuzat.
Tu, pe de altă parte, ești ceva caraghios de privit.

– Vrei să spui ceva anume cu asta? întrebă Charlotte tăios.

El ridică din umeri.

– Nu te-ai mișcat un centimetru în șase ore.

Oh! Oh! Nu ar fi trebuit să meargă până acolo. Cu o ferocitate
care ar fi trebuit să-l îngrozească, Charlotte îl fixă cu ochii ei negri.

– Port mătase de Lyon. Incrustată cu safire indiene. Și dantelă
veche de 200 de ani.

– Și ești frumoasă, spuse el.

Se întinse să o bată ușor pe genunchi, dar își retrase numaidecât
mâna când îi surprinse expresia.

Ucigătoare.

– Dacă mă mișc prea mult, e posibil ca safirele să rupă dantela.
Charlotte mârâi. La propriu. Vrei să rup dantela? Asta *vrei*?

Nu așteptă ca el să răspundă. Amândoi știau prea bine că nu era
nevoie să răspundă.

– Și, dacă n-ar fi de ajuns, continuă ea, rochia este așezată pe un
suport făcut la comandă din os de balenă.

– Din os de balenă?

– Da. Din os de balenă, frate. Din oase de balene. *Au murit bale-
ne ca eu să pot să arăt așa.*

La auzul acestor cuvinte, Adolphus izbucni în râs.

– Lottie...

– Nu, îl avertiză Charlotte. Nu îndrăzni să-mi spui Lottie, de par-
că ți-ar păsa!

– Hai, *Liebchen*, știi că-mi pasă!

– Da? Pentru că n-am senzația că-ți pasă. Mă simt de parcă am
fost legată fedeleș ca o purcică de rasă și pusă pe un altar, ca jertfă.

– Charlotte...

Ea își dezveli dinții.

– Vrei să-mi pui un măr în gură?

– Charlotte, *incetează!* Ai fost aleasă de un rege. Este o mare
onoare.

– *Cum să nu?! spuse Charlotte. De asta sunt supărată. Minciuni peste minciuni. Nu încetezi cu minciunile.*

Nu mai suporta aceste minciuni nesfârșite. Nu era nici o onoare. Nu prea știa ce era, dar sigur nu o onoare.

Regele George al III-lea al Marii Britanii și al Irlandei se ivise de nicăieri (sau, mai bine zis, oamenii lui se iviseră de nicăieri, el nu se sinchisise să-i onoreze cu prezența) și, în mod inexplicabil, decisese că ea, Sophia Charlotte de Mecklenburg-Strelitz, trebuia să fie viitoarea lui regină.

Mecklenburg-Strelitz. Bătuseră drumul până în *Mecklenburg-Strelitz*. Charlotte își iubea nespul casa, cu lacurile ei liniștite și peluzele verzi, dar știa foarte bine că Mecklenburg-Strelitz era considerat unul dintre cele mai puțin importante state din întregul Sfânt Imperiu Roman.

Ca să nu mai vorbim despre distanță. Consilierii regelui trecuseră, probabil, pe lângă zeci de ducate și principate – cu zeci de ducese și prințese – înainte de a ajunge în Mecklenburg-Strelitz.

– Nu te mint, Charlotte, spuse Adolphus. Este un fapt. Tu ai fost aleasă.

Dacă s-ar fi putut mișca în corsetul făcut din oase de balenă, Charlotte s-ar fi întors cu fața spre el. Dar nu putea, așa că trebui să se mulțumească doar cu o privire glacială.

– Și cam cât de greu a fost să fii aleasă? întrebă ea. Ce le trebuie? Nimic în mod special. Cineva care să toarne o droaie de copii. Cineva care să știe să citească. Cineva obișnuit cu galanteriile sociale. Cineva de sânge regal. Nimic mai mult.

– Nu e de colo, *Liebchen*.

– Nu e o mare onoare. Și le-ai fi putut spune să aleagă pe altcineva. O nătăngă care să-și dorească asta.

– N-au vrut o nătăngă. Te-au vrut pe tine.

Doamne, nu putea să fie atât de greu de cap.

– Adolphus, gândește-te un pic! îl imploră ea. De ce tocmai pe mine? Ar putea să-și aleagă pe oricine. Pe oricine. Dar au bătut tot continentul pentru mine. Trebuie să existe un motiv.

– Pentru că ești specială.

– Specială? Ea rămase mută de uimire la auzul unei asemenea naivități. Nu. El nu era naiv, doar căuta să o îmbuneze, de parcă era o copilă imbecilă, prea credulă sau neroadă să recunoască urzeala de minciuni din jurul ei. Eu sunt o străină pentru ei, spuse Charlotte. Ei sunt niște străini pentru noi. Nu cred că mă consideri atât de proastă. Există un motiv pentru care m-au vrut pe mine, o străină. Și nu poate fi un motiv prea bun. Știi că nu este un motiv prea bun, pentru că nu te-ai mai uitat în ochii mei de când mi-ai spus asta.

Adolphus își luă o clipă înainte de a vorbi. Și, când vorbi, nu spuse cu adevărat nimic.

– Este un lucru bun, Lottie. O să fii fericită.

Ea se uită lung la omul pe care credea că îl cunoștea mai bine decât pe oricine altcineva. Era fratele ei, capul familiei de când murise tatăl lor, cu nouă ani în urmă. Jurase să o protejeze. Îi spusese că era bună și că merita tot ce este mai bun, și ea îl *crezuse*.

Nu ar fi trebuit să-și facă iluzii deșarte. Era bărbat, și, ca pentru toți bărbații, femeile erau niște pionieri care trebuiau mutați de colo-colo prin Europa, fără a mai sta să te gândești la fericirea lor.

– Tu nu știi nimic, zise ea cu voce joasă.

El nu spuse nimic.

– O dai întruna că o să fii fericită, de parcă tu ai avea de unde să știi asta. De parcă, dacă o spui, chiar așa o să fie. M-ai întrebat vreodată ce-mi doresc? Nu, nu m-ai întrebat.

Adolphus scoase un pufnet iritat. Nu era greu să-ți dai seama că îi punea răbdarea la încercare. Dar lui Charlotte nu-i păsa, iar furia o făcea nesăbuită.

– Întoarce trăsura, îi ceru ea. Nu fac asta.

Chipul lui Adolphus deveni sever.

– Am semnat contractul de logodnă. Faci asta!

– Ba nu.

– Ba da.

– Frate. Ea îi trimise un surâs enervant de amabil. Întoarce trăsura sau sar. Vrei să știi ce o să se întâmple dacă sar?

– Sunt convins că o să-mi spui.

– Corsetul meu, făcut din cele mai bune și mai scumpe oase de balenă, este foarte delicat. Dar și foarte, foarte ascuțit. Și, desigur, fiind foarte la modă, corsetul este destul de strâmt.

Ca să sublinieze ideea, Charlotte lovi ușor cu un deget linia mijlocului, doar că degeaba. Nu mai simțea nimic în zona coastelor, putea la fel de bine să bată într-un perete.

– Să-l slăbim un pic? sugeră Adolphus.

– Nu, nu slăbim nimic, șuieră ea printre dinți. Mi se cere să fiu impecabilă, ceea ce înseamnă că trebuie să rămân strânsă în monstrozitatea asta. Așa că arăt ca o statuie și sunt caraghioasă pentru tine tocmai pentru că nu pot să mă mișc. Ba nu, *nu îndrăznesc* să mă mișc. Rochia mea este atât de stilată, încât, dacă mă mișc prea mult, risc să fiu spintecată și ucisă de propriile desuuri.

Adolphus clipi nedumerit.

– Ce mare bucurie să fii o lady, mormăi ea.

– Ești supărată.

Voia să îl strângă de gât cu mâna ei.

– Charlotte...

– Este o variantă, spuse ea. Să mă mișc. M-am gândit la asta. Să mă las ucisă de desuurile mele. Culmea ironiei, deși recunosc sincer că nu sesizez încă ironia din poveste. Umorul, da. Ironia... Nu sunt atât de sigură.

– Charlotte, vorbesc serios, încetează!

Dar nu putea să înceteze. Simțea că înnebunește. Furia care fierbea înăuntrul ei era pe deplin justificată, și era speriată. Și, cu fiecare kilometru pe care îl străbăteau, se îndrepta spre un viitor care îi era de neînțeles. Știa ce se întâmpla, dar nu știa *de ce*, și asta o făcea să se simtă prostăncă și neputincioasă.

– Cât mai avem? O oră? continuă ea. Cred că, dacă îmi dau silința, reușesc să sângerez până la moarte înainte de a ajunge la Londra.

Adolphus păru să-și înăbușe un geamăt.

– După cum am spus, ești supărată. Copleșită de emoții. Înțeleg...

– Înțelegi? Chiar înțelegi? Asta mi-ar plăcea să aud. Pentru că nu sunt supărată. Nici copleșită de emoții. Sunt furioasă. Și nu pot să respir. Și ambele din cauza ta, frate.

El își încrucișă brațele.

– Sar, îl avertiză ea. O să sar, și o să mă sinucid cu corsetul ăsta ridicol, și o să sângerez până mor.

– Charlotte!

La auzul tonului lui, ea tăcu în sfârșit. Adolphus folosea rareori acest ton cu ea. De fapt, nu credea să-l fi folosit vreodată.

Ca prin minune, fratele ei extraordinar dispăru în neant, fiind înlocuit de asprul și puternicul duce de Mecklenburg-Strelitz. Era un lucru deconcertant. Enervant. Și fetița care încă trăia în străfundul inimii ei își dori să plângă.

– Știi că trebuia să fiu mai ferm cu tine după ce au murit mama și tata, spuse el. Ți-am permis să citești prea mult și ți-am satisfăcut orice capriciu și orice poftă. Așa că îmi asum întru totul responsabilitatea pentru că ești extrem de încăpățânată acum și ai impresia, greșită de altfel, că poți să iei decizii de capul tău. Nu poți. Eu comand. Așa stau lucrurile.

– Nu pricep de ce n-ai putut, pur și simplu, să...

– Pentru că ei sunt Imperiul Britanic și noi suntem o provincie minusculă din Germania! răbufni el.

Charlotte se făcu mică. Doar un pic.

– N-am avut de ales, șuieră el. N-am avut de ales. Vrei un motiv? Bine. N-am un motiv. Nu există nici un motiv întemeiat. De fapt, e foarte posibil ca motivul să fie unul îngrozitor. Știi că nimeni care arată ca mine sau ca tine nu s-a căsătorit niciodată cu unul dintre oamenii ăștia. Niciodată. Dar nu pot să pun întrebări! Pentru că nu pot să-mi fac un dușman din cea mai puternică națiune de pe pământ. Și am încheiat discuția. El se aplecă în față, vibrând de furie, nerăbdare și poate chiar resemnare. Așa că ține-ți gura, fă-ți datoria față de țara noastră și *fii fericită!*

Charlotte tresări. Pentru că, în sfârșit, Adolphus nu mai mințea. Pielea lui era maronie. Pielea ei era maronie. Maroniul ciocolatei, maroniul cald și bogat al nuanțelor de lemn. Nu avea nevoie să-l vadă pe regele George al III-lea al Marii Britanii și al Irlandei pentru a ști că pielea lui nu era așa.

Și atunci, de ce? De ce făcea asta? Știa ce spuneau europenii cu pielea albă despre oamenii ca ea. De ce să-și fi „întinat“ neamul cu o fată de origini maure? Avea rădăcini în Africa, și nu trecuseră chiar atât de multe generații de atunci.

De ce o voia pe ea?

Ce ascundea omul acesta?

– *Liebchen*, spuse Adolphus. El oftă, și ochii i se înduioșară. Redeveni doar fratele ei mai mare. Îmi pare rău! Dar există destine mai cumplite decât căsătoria cu regele Angliei.

Charlotte înghiți în sec și privi cum se desfășura pe geam peisajul englezesc. Verde și plin de viață. Câmpii și păduri, sâtuțe cu biserici pitorești și străzi principale. Nu era chiar atât de diferit de țara ei natală, chiar dacă nu observase vreun lac pe undeva.

Era așa mult să-ți dorești un lac?

– O să mă întorc vreodată la Schloss Mirow? întrebă ea încet.

Ochii fratelui ei deveniră melancolici, poate chiar ușor triști.

– Probabil nu, recunosc eu. Nici nu o să-ți mai dorești să te întorci. Peste un an, o să fim mult prea rustici pentru gusturile tale.

Charlotte se simți copleșită de cea mai ciudată senzație. Dacă ar fi fost altundeva, în prezența altcuiva, ar fi izbucnit în plâns. Cu o zi în urmă, lacrimile ar fi curs șiroaie. Fierbinți și furioase, cu înflăcărea tinereții ei.

Dar acum era pe punctul de a deveni regină. Nu izbucni în plâns. Ceea ce sălășluia în adâncul unui om, creând lacrimi, formând suspine... păru să se stingă.

– Du-te mai încolo! spuse ea și își smulse mâinile dintre ale lui și le așeză hotărâtă în poală. Riști să-mi strici rochia. Trebuie să arăt perfect când ajung, nu?

Palatul ei o aștepta.

George

Palatul St. James

Londra

8 septembrie 1761

În cea mai mare parte a timpului, pe George nu-l deranja să fie rege.

Avantajele erau evidente. Avea mai mulți bani decât putea cheltui un om într-o viață, mai multe palate pe care să le poată numi acasă și o adevărată armată de slujitori și consilieri, care se călcau în picioare pentru a-i satisface și cel mai mic capriciu.

Ciocolată fierbinte dimineața, cu exact trei lingurițe de zahăr și un strop de lapte? Numai decît, Maiestate, pe o farfurioară cu margini argintate.

Un volum din *Istoria plantelor succulente* de Richard Bradley? Fiți fără grijă, nu contează că a fost publicată în 1739, imediat o găsim pentru dumneavoastră!

Un mic elefant? Posibil să avem nevoie de câteva luni până să facem rost, dar ne ocupăm imediat.

Ca fapt divers, George nu ceruse un elefant. Nici mic, nici mare. Dar îi ridica moralul să știe că putea să facă asta.

Deci, da, era minunat să fii rege. De cele mai multe ori. Dar nu mereu. Și nu prea puteai să te plângi, pentru că păreai un *măgar* să te plângi că ești rege.

Existau însă și neajunsuri. De exemplu, te bucurai de foarte puțină intimitate. După cum era cazul acum. Un bărbat obișnuit se putea bucura să fie bărbierit de valetul lui răsunându-i în urechi numai trilurile păsărilor pe care le auzea pe fereastra deschisă. Dar spațiul personal al lui George fusese invadat atât de mama lui, cât și de unul dintre consilierii lui.

Și nici unul nu părea prea tentat să tacă din gură.

– Se pregătea să-și pună rochia când am plecat de la ea, spuse prințesa Augusta.

– Toate merg conform planului, murmură Lord Bute.

– Voia să poarte o monstruozitate de la Paris. De la Paris!

Bute încuviință din cap, o mișcare întrucâtva diplomatică, ce nu trebuia să exprime nici acord, nici dezacord.

– Din câte știu, capitala Franței este recunoscută ca un centru al modei.

George închise ochii. Era chiar ciudat, dar oamenii păreau să vorbească mai liber în prezența lui atunci când ținea ochii închiși, de parcă nu-i putea auzi.

Nu era un truc la care George să poată apela prea des. Nu se cădea, de exemplu, să închizi ochii când stăteai pe un tron sau primeai în audiență șefi de stat. Dar, în momente precum acesta, când stăteai pe spate, cu un prosop cald pe obraji și gât, în timp ce așteptai ca valetul să vină cu spuma și lama de ras, era de-a dreptul revelator.

Pentru că discuția dintre mama lui și Lord Bute se concentra asupra logodnicei lui George, lucru care nu ar fi fost atât de remarcabil, doar că George încă nu își cunoscuse logodnica, iar nunta urma să aibă loc peste șase ore.

Așa era viața unui rege. Ai fi zis că a fi unsul lui Dumnezeu îți dădea dreptul să-ți vezi mireasa, măcar o clipă, înainte de nuntă. Dar nu, regele se însura pentru țara lui, nu pentru inima sau plăcerea personală. Nu prea conta dacă nu o vedea pe Sophia Charlotte de Mecklenburg-Strelitz înainte de a-și face jurămintele. Dacă stăteai să te gândești, poate era mai bine.

Totuși, era măcinat de curiozitate.

– Se mărită cu un rege englez, spuse mama lui. Trebuie să poarte o rochie englezească. Ai văzut ce purta de dimineață, când mi-a fost prezentată?

– Mă tem că nu am observat, doamnă.

– Brizbrizuri și volănașe. Mult prea mult pentru o vizită de dimineață. Safire. În miezul zilei. Și dantelă făcută de călugărițe. De călugărițe! Are impresia că suntem catolici?

– Sunt convins că a vrut doar să facă o impresie bună viitoarei ei soacre, zise Bute sfios.

Prințesa Augusta pufni.

– Continentalii ăștia! Sunt prea plini de ei.

George își permise să schițeze un zâmbet. Mama lui se născuse Augusta de Saxa-Gotha-Altenburg. Nu exista familie care să locuiască mai în centrul continentului decât familia Gotha.

Dar Augusta era prințesă a Marii Britanii de douăzeci și cinci de ani. De mai bine de jumătate din viața ei. Ar fi trebuit să fie regină, dar onoarea îi fusese refuzată când tatăl lui George, pe atunci prințul de Wales, fusese lovit în piept de o minge de crichet și murise la scurtă vreme după aceea. Coroana trecea la următoarea generație, de la bunic la nepot, și, fără un soț care să fie rege, Augusta nu putea fi regină.

Totuși, se dedicase trup și suflet acestei țări. Prințesa Augusta născuse nouă prinți și prințese, toți vorbind engleza ca limbă maternă. George înțelegea de ce mama lui se vedea acum ca fiind pe deplin britanică.

– Dar este atrăgătoare, spuse Bute. Are un chip foarte frumos. Și s-a ținut bine. Ai fi tentat să spui că are o postură regală.

– Da, desigur, încuviință Augusta. Dar este foarte maronie.

George deschise ochii. Ce remarcă neașteptată!

– Pământul este maroniu, spuse el.

Mama se întoarse spre el. Clipi nedumerită.

– Ce pă...

Ea se opri înainte de a se lansa într-un joc de cuvinte, ceea ce îi păru lui George o mică tragedie. Îi plăceau mult jocurile de cuvinte, cu sau fără intenție. Îi plăcea cum se legau cuvintele între ele și,

dacă uneori frazele lui aveau 463 de cuvinte, asta sigur nu era problema lui.

El era regele. Frazele lungi erau un drept din naștere.

– Și ce, spuse din nou mama lui, după o pauză care nu păru suficient de lungă pentru a fi cuprins tot firul gândirii lui George, are una cu alta?

– Mie îmi place la nebunie pământul, spuse George, gândindu-se că o asemenea explicație era de ajuns.

– Tuturor ne place, murmură Bute.

George nu îl luă în seamă. Nu îl luă în seamă pe Bute. De cele mai multe ori, îi era de mare ajutor, și aveau o afinitate comună pentru filozofie naturală și științe. Dar era și enervant din când în când.

– Pământul este maroniu, repetă George. Din pământ izvorăsc toată viața, toată speranța. Și este maroniu. Este minunat.

Mama îl privi lung. Bute îl privi lung. George ridică din umeri.

– În orice caz, insistă mama, nu ne-a spus *nimeni* că este atât de maroniu.

– E asta o problemă? întrebă George.

Închise din nou ochii. Reynolds tocmai apăruse cu briciul, și George se simți mult mai relaxat. Chiar dacă logica îi spunea că nu trebuia să te simți niciodată *prea* relaxat cu un brici la gât.

– Normal că nu, spuse ea la repezeală. *Mie* sigur nu-mi pasă de culoarea pielii ei.

– Ți-ar păsa dacă ar fi violet.

Urmă un moment de tăcere. George zâmbi în sinea lui.

– O să-mi dai o durere de cap, spuse mama în cele din urmă.

– Sunt foarte mulți doctori în palat, zise George amabil.

Adevărat. Erau mult mai mulți doctori decât i-ar fi trebuit unui om.

Cu excepția unui rege, aparent. Un rege avea nevoie de foarte mulți doctori. Regele de față, în mod special.

– Știi bine că nu o să mă doară la propriu capul, spuse mama lui supărată. Serios, George, mă lași să termin?

El făcu un semn cu mâna. Era un gest regal. Îl învățase din fragedă pruncie și îi era de mare folos.

– Nu suntem pregătiți ca ea să fie atât de maronie, spuse mama lui.

– Într-adevăr, întări Lord Bute, nevenind cu nimic nou.

– Și nu se ia.

La auzul acestor cuvinte, George deschise brusc ochii.

– Poftim?

– Nu se ia, repetă mama lui. I-am frecat obrazul, ca să mă asigur.

– Doamne, mamă, spuse George, aproape sărind de pe scaun.

Reynolds se trase degrabă înapoi, suficient de rapid încât să nu-l taie pe George cu briciul.

– Spune-mi, te rog, că n-ai încercat să freci pielea viitoarei mele soții, spuse George.

Ea se înfurie.

– N-am vrut să o insult în vreun fel.

– Cu toate astea, ai...

El se opri și se apucă de podul nasului. „Nu țipa, nu țipa, nu țipa!“ Era important să-și păstreze calmul. Era în cea mai bună formă când își păstra calmul. Când pierdea însă acest calm, mintea i-o lua razna, iar lucrul de care avea nevoie acum – de care avea nevoie mereu – era o minte care să nu o ia razna.

„Fii calm! Fii calm!“

Trase aer în piept.

– Ești o femeie inteligentă, mamă. Sigur îți dai seama de grosolanăia unui asemenea gest.

Poziția prințesei Augusta, care se ținea mereu dreaptă ca o lumânare, păru să devină cu atât mai rigidă.

– Eu sunt mama regelui. Tu ești singurul om mai presus de mine. Deci ești singurul cu care îmi permit să fiu nepoliticoasă.

– Argumentul tău nu ține, îi spuse George. Ai uitat că până diseară o să fie regină? Și, astfel, sigur o să fie mai presus de tine.

– Ptiu! În rang, poate.

– Ce vrei să zici cu asta?

Dar, când îi erau contrazise argumentele, mama lui nu era niciodată vreoa mare prietenă cu logica.

– Este o copilă, spuse ea.

– Are 17 ani. Să-ți aduc aminte că tu aveai 16 ani când te-ai măritat cu tata?

– Motiv pentru care știu exact despre ce vorbesc. Nu aveam pic de maturitate la nunta mea.

Cuvintele ei îl uimiră pe George. Nu era un lucru prea obișnuit ca mama să vorbească așa despre sine.

– O să aibă nevoie de îndrumare, continuă mama lui. Pe care i-o voi oferi.

– O să vă fie foarte recunoscătoare pentru asta, spuse Lord Bute.

Iarăși, mereu atât de serviabil! George nu îl luă în seamă și se întoarse spre mama lui.

– Sunt sigur că o să fie încântată de ajutorul și susținerea pe care i le oferi, după ce te-ai purtat cu ea de parcă ar fi o ciudățenie.

Augusta scoase un mic pufnet.

– Mereu ridici în slăvi virtuțile științei și pe ale cercetării. Sigur nu-mi reproșezi că am fost curioasă. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva care să aibă un ten ca al ei. Nu înțeleg. Din câte știu, o doză dublă de tinctură de arsenic i-ar face tenul ca al meu.

George închise ochii. Doamne sfinte!

– Știam că e puțin creolă, spuse Augusta.

– Într-adevăr, murmură Lord Bute.

Augusta se întoarse spre el.

– Harcourt de ce nu ne-a spus ce culoare are? A văzut-o când a semnat actele, nu?

– A menționat că are ceva origini maure, își permise Bute să spună.

– Ceva, sublinie Augusta. Asta poate să însemne orice. Am crezut că e de culoarea cafelei cu lapte.

– Unii ar putea spune că este.

– Nu la cum îmi beau eu cafeaua.

– Ei bine, toți ne turnăm laptele dife...

– Încetați! urlă George.

Încetară. Avantajul de a fi rege.

– Nu o să vorbiți despre mireasa mea ca despre o nenorocită de ceașcă de cafea, răbufni George.

Ochii mamei lui se făcură mari la auzul limbajului lui, dar tăcu.

– Maiestate, spuse Bute.

George îl reduse la tăcere cu o fluturare din mână.

– Mamă, spuse el și așteptă ca ochii ei să revină spre el înainte de a-și termina întrebarea. Ești de acord sau nu cu această căsătorie?

Ea strânse din buze.

– Nu contează dacă sunt de acord.

– Încetează cu ipocriziile! Ești de acord?

– Da, spuse mama lui. Chiar foarte hotărâtă. Cred că o să fie bună pentru tine. Sau, cel puțin, nu o să fie rea.

– Nu o să fie rea? repetă George.

– Pentru tine. Nu e rea pentru tine. Și, de parcă nu ar fi știut toți la ce se referea, adăugă: Nu cred că o să-ți agraveze... starea.

Itată! *Lucrul* despre care nu vorbeau niciodată. Cu excepția momentelor în care se întâmpla și nu aveau de ales.

Ultima dată fusese în mod deosebit înspăimântător. George nu-și amintea toate detaliile. Nu și le amintea niciodată, doar se trezea ulterior epuizat și confuz. Dar își amintea că discutaseră despre ea, despre viitoarea lui mireasă. Era deja pe drum, pe o navă care venea de la Cuxhaven, dar o voce din mintea lui îl avertizase că nu era momentul potrivit pentru o călătorie. Nu era un moment sigur pentru o călătorie.

Ea avea să piardă luna.

Ce naiba însemna asta? Nici el nu știa, și cuvintele îi zburaseră, pur și simplu, de pe buze.

Nu prea știa ce se întâmplase după aceea. Ca de obicei, fragmente uriașe de memorie dispăruseră. Pentru George, era mereu ca un fel de ceață, care i se furișă printre buze în timp ce dormea, devenind tot mai fină și mai subțire, până ajungea să se piardă în adierile vântului.

Memoria ca o ceață. Ar fi fost poetic dacă nu ar fi fost vorba despre memoria lui.

George își mai amintea doar că se trezise la Colegiul Regal al Medicilor. Se simțise ca trezit dintr-un somn. Alături o regăsise pe mama lui, împreună cu câțiva medici.

Unul dintre aceștia chiar fusese de ajutor.

Ce schimbare plăcută!

– Pot continua, Maiestate?

George se uită la Reynolds, care asistase discret la schimbul de replici, cu briciul în mână. George ridică un deget, lăsând să se înțeleagă că mai avea nevoie de o clipă, și se întoarse spre mama lui.

– Îmi zici că susții această căsnicie, și totuși pari neliniștită. Mi-ar plăcea să-mi explici ce se întâmplă.

Augusta vorbi după un moment.

– Trebuie să facem ceva ajustări, spuse ea. Repejor.

– Oamenii o să vorbească, spuse Lord Bute.

– Oamenii o să vorbească, încuviință ea. E o problemă. Nu ne dorim să creadă că nu am știut.

– Că are pielea maronie? o întrebă George.

– Exact. Trebuie să creadă că ne-am dorit să fie așa. Poate încercăm să facem o declarație în acest sens. Ne dorim să unim societatea.

– Am semnat deja acordurile comerciale, spuse Lord Bute. Dar ar putea fi anulate.

– Nu putem anula nunta regală în ziua nunții, spuse Augusta tăios.

– Doamne, nu! murmură George.

Nici nu voia să-și imagineze zvonurile pe care le-ar isca o asemenea decizie.

– Este posibil ca înalta societate să nu o accepte, spuse Bute. E o problemă.

Augusta nici nu voi să audă despre așa ceva.

– Noi suntem Palatul. O problemă este o problemă doar dacă Palatul spune asta. Corect, nu?

Bute își drese glasul.

– Corect.

– Iar regele este șeful suveran al Bisericii Angliei și conducătorul acestei minunate țări. Prin urmare, nimic din ce face regele

nu s-ar constitui vreodată într-o problemă pentru Palat. Nu-i așa, Lord Bute?

– Așa e.

– Deci... Trebuie să apară că așa și-a dorit Palatul. Nu, Lord Bute?

– Da. Așa trebuie.

– Bun. Vocea Augustei era vioaie și pragmatică. Regele a ales cu intenție. Ca să fie limpede, extindem lista de invitați la nuntă. Și lărgim curtea noii regine.

Bute făcu ochii mari.

– Vreți să spuneți că...

– Regele spune. Își puse o mână în dreptul inimii, o întruchipare a dreptății feminine. Eu sunt doar mama lui. Nu am spus nimic.

George scoase un hohot de râs.

Singurul semn că Augusta îl auzi fu strângerea ușoară a buzelor. Abia se opri o secundă înainte de a-i spune Lord Bute:

– Regele își dorește să extindă lista invitaților la nuntă și să aducă membri noi la curtea reginei.

George zâmbi. Într-un final, înțelese. Mama lui era genială.

– Desigur, Alteța Voastră. Lord Bute se uită la Augusta, apoi la George și reveni cu privirea la Augusta. Doar că... Regele își dă seama că nunta are loc peste șase ore?

– Da, spuse George cu un surâs.

– Soții Danbury, cred, zise Augusta. Bunicul tău ne povestea despre ei, nu-i așa?

– N-aș ști să zic, recunosc George.

– Ba da, spuse Augusta hotărâtă. Nu despre familia Danbury de acum, desigur. Pe aceștia n-a apucat să-i cunoască. Dar îl cunoștea pe tată. Era incredibil de bogat. Diamante, cred. Din Africa. Se uită la Bute. Îți notezi?

– Da, spuse el repede, chinându-se să găsească o hârtie.

George îi ură în gând mult succes. Erau șanse mari să nu găsească nici o hârtie în acea încăpere.

– Cine altcineva? întrebă Augusta. Familia Basset?

– O alegere excelentă, spuse Bute, continuând să caute hârtie. Și o pană. Aș putea sugera și familia Kent?

Augusta dădu aprobator din cap.

- Da, perfect. Sunt sigură că sunt mai mulți. Am încredere că tu și Lord Harcourt veți ști cine se încadrează cel mai bine.

- Desigur, Alteța Voastră Regală. Vor primi invitațiile numai-decât. Bute își drese glasul. Este foarte din scurt. Posibil să aibă alte planuri.

Augusta își azvârli o mână în aer. Era un gest regal, iar George era sigur că mamei i se părea la fel de util pe cât i se părea și lui.

- Alte planuri? repetă ea, cu o expresie de neîncredere gravată pe chip. Cine să nu-și dorească să participe la o nuntă regală?

Agatha

Palatul St. James

Capela regală

8 septembrie 1761

Dacă Agatha Danbury ar fi știut că avea să participe la o nuntă regală, ar fi purtat o rochie mai frumoasă.

Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu ținuta ei. Dimpotrivă, purta o rochie foarte elegantă, concepută de *madame* Duville, una dintre primele trei modiste din Londra. Era făcută din mătase naturală de un auriu somptuos și strălucitor, care punea în valoare, Augusta știa prea bine, tonul închis al pielii ei. Și pieptarul era o frumoșe... împodobit, după ultimele tendințe, cu o singură fundă care i se desena peste sâni, acoperit cu broderii argintate și un splendid topaz nigerian.

Da, obiectiv vorbind, rochia era extraordinară.

Problema era că nu fusese concepută neapărat pentru a fi purtată la o nuntă regală. Oricine avea un dram de minte știa că, dacă participai la o nuntă regală, trebuia să-ți faci special o rochie pentru o asemenea ocazie.

Dar, când Agatha se trezise în acea dimineață, încă nu avea o invitație la nunta regelui George al III-lea și a miresei lui de origini germane. Nici nu se așteptase vreodată să stea la o aruncătură de băț de membrii familiei regale. Tabăra *ei* și tabăra *lor* nu se amestecau.

Niciodată.

Dar nimeni nu-și permitea să nesocotească o poruncă regală. Motiv pentru care ea și soțul ei erau așezați acum într-o strană surprinzător de bine amplasată în capela regală și schimbau priviri agitate cu ceilalți participanți din grupul lor.

Ea schimba priviri agitate. Soțul ei dormea.

Leonora Smythe-Smith, care folosea mereu zece cuvinte atunci când cinci erau mai mult decât suficiente, se întoarse spre ea.

– Ce căutăm noi aici? șopti ea.

– N-aș ști să zic, răspunse Agatha.

– Ai văzut cum se uită la noi?

Agatha rezistă tentației de a șuiera un „Bineînțeles că văd cum se uită la noi“. Sincer, trebuia să fie bătut în cap ca să nu observi căutăturile încruntate ce li se trimiteau dinspre stranele înțesate cu membrii aristocrației.

Aristocrație care se putea lăuda, de la primul până la ultimul om, cu o piele ca de porțelan.

Și, chiar dacă familiile Danbury și Smythe-Smith, dar și Basset, Kent și alte câteva familii importante se bucurau de o viață bogată și plină de privilegii, bogăția și privilegiile lor erau foarte diferite de cele ale aristocrației tradiționale britanice. Pielea de culoare a Agathe însemna că nu avea să fie niciodată considerată o însoțitoare decentă pentru ficele și, cu atât mai puțin, o posibilă mireasă pentru fiii înaltei societăți.

Lucru care nu o deranja. Decât rareori. Sincer, doar în astfel de momente, când se trezea în aceeași încăpere cu duci, ducese și alte asemenea persoane. Era tentant să le întoarcă disprețul, confirmându-le că și ea era descendentă a unor regi și regine, că numele ei de naștere era Soma și că prin venele ei curgea sângele tribului regal Gbo Mende din Sierra Leone.

Dar ce sens ar fi avut? Majoritatea nu erau în stare să găsească Sierra Leone pe o hartă. Agatha putea să bage mâna în foc că jumătate dintre ei ar fi zis că țara în sine era o pură invenție a imaginației ei.

Niște idioți! Lumea era plină de idioți. Înțelesese de mult *acest* adevăr, după cum aflase și că, din păcate, nu putea face prea multe în privința asta.

Aceasta era viața unei femei, indiferent de nuanța pe care o avea pielea ei.

Agatha aruncă o privire spre soțul ei. Încă dormea. Îl lovi ușor cu cotul.

– Ce-i? pufni el.

– Ai adormit.

– Ba nu.

Iată! Numai idioți.

– N-aș dormi niciodată în capela regală, spuse el, prefăcându-se că își curăță o scamă imaginată de pe vesta din catifea.

Agatha clătină din cap. Cum reușise să-și facă rost de scame pe haină pe drumul de acasă la palatul St. James?

Soțul său... nu era omul ei preferat din lume. Era cel mai amabil mod în care îl putea descrie. Făcea parte din viața ei de când ea avea doar trei ani, când părinții i-o promisese de soție.

Se întrebese, în timp ce crescuse pentru a fi soția perfectă, ce bărbat accepta să se logodească cu o copilă de trei ani. Herman Danbury era cu mult trecut de 30 de ani când semnase actele. Desigur, dacă și-ar fi dorit cu ardoare moștenitori, și-ar fi ales pe cineva care să i-i poată oferi ceva mai repede.

Ea își primise răspunsurile – așa cum erau – după căsătorie. Era doar vorba despre legături de sânge. Și Danbury era de sânge regal și refuza să-l amestece cu orice alt sânge din afara celor mai înalte cercuri ale societății afro-britanice. În plus, după cum o informase cu mare voioșie, își mai asigurase încă paisprezece ani de burlăcie. Ce om nu ar fi fost încântat de asta?

Agatha bănuia că mai mulți copii ilegitari Danbury erau împrăștiați prin sud-estul Angliei. Mai bănuia și că soțul ei îi susținea puțin sau chiar deloc pe acești copii.

Asta ar fi trebuit să fie declarată fărădelege. Chiar ar fi trebuit.

În orice caz, nu mai procrease copii din flori după căsătorie. Agatha știa acest lucru pentru că îi spusese cu subiect și predicat